

C/ Ali Bei, 75
08013-Barcelona
Telf: 932 462 999
CEIP FORT PIENC
ampafortpienc@hotmail.com

F E M E S C O L A

Nº 4

JUNY 2007

Editorial.....	2
Comissió de extraescolars.....	3
IV Festa de la diversitat	6
Receptes del món	7
Recordem a la Soffy	8
La Plaça	9
Qué me'n dius de... l'escola nova	10
Comissió de formació.....	12
El meu pare em deia: "Un país que no treballa per l'educació..."	13
De Glòries a Fort Pienc.....	16

CONTENIDO

EDITORIAL

Nous espais,
noves il·lusions,
nous reptes

Tots tenim més o menys viu el record del trasllat a una nova casa: el tràfec i el neguit de la mudança, la il·lusió de la novetat, l'estranya sensació de provisionalitat de les primeres setmanes. Són experiències familiars per a tots nosaltres, que se'ns han fet vives al llarg d'aquest curs que s'acaba.

Som a un edifici ple de llum, amb uns espais ben distribuïts, ben integrat a l'entorn, però que encara l'hem de fer una mica més nostre. És lògic, doncs, que, per exemple, alguns hi trobin a faltar arbres i plantes o d'altres una entrada més acollidora o que amb els metres quadrats hagin fet curt. Entre tots hem d'anar millorant l'espai en què els nostres fills s'eduquen igual que millorem casa nostra –un entorn educatiu igualment fonamental–; sense oblidar, a més, que és el lloc de treball de mestres, monitors, personal de cuina i de serveis i que cal, per tant, que s'adapti també tant com sigui possible a les seves necessitats.

Les novetats, però, no s'acaben amb l'edifici. Ens trobem –ara sí– al centre del nostre barri, integrats en un espai educatiu i cultural pel qual s'ha lluitat des de fa molt de temps –molts recordem encara l'antiga fàbrica de Fichet: col·legi, ludoteca, centre cívic, biblioteca, casal d'avis, mercat, (mini) punt verd, poliesportiu, l'Auditori... Un espai de trobada i de convivència –evidentment millorable–, en què la nostra escola ha de tenir un paper actiu, ja sigui a través de les activitats educatives del centre, ja sigui a través de les activitats de l'AMPA –atenció al Casal d'Estiu!

Tenim, doncs, davant nostre un futur il·lusionant i també vells i nous reptes, que, de segur, ens faran ballar el cap. No tingueu cap dubte, però, que amb la col·laboració de tothom ens en sortirem.

Benvinguts a casa vostra! Benvinguts al CEIP Fort Pienc!

EQUIP DE TREBALL

REDACCIÓ:

Espe (Lleons, Colibris)
Montse (Cabretes, Òlibes)
Xavi (Peix espasa)
Andrew i Anna (Peix espasa)
Patricia (Colibris)
Jussara (Colibris)
Eulàlia (Cangurs)
Gemma (Vaques)
Esther (Cabretes)
Xavi (Vaques)
Sarah (Cabretes)

COL-LABORACIÓ:

Roser (Lleons)
Mònica (Colibris)
Olga (Colibris)
Anna (Secre. AMPA)

DISSENY I MAQUETACIÓ:

Laura (Cangurs)

IMPRESSIÓ: Siglo XXI

Publicidad y Publicaciones, S.L.

EDITA:

A.M.P.A. C.E.I.P. Fort Pienc
Comissió de Comunicació
C/Ali Bei, 75
08013 Barcelona
Telèfon 93 246 29 99
ampaglories@hotmail.com

COMISSIÓ DE EXTRAESCOLARS

Sembla que fos ahir quan vàrem reunir-nos la comissió d'activitats extraescolars per pensar quines serien les més ben rebudes a la graella del curs 2006-2007. Com passa el temps! Just ara que ja només resten uns dies del curs, ja tenim preparada la graella del proper curs. El temps passa ràpid, molt ràpid.

Creiem que hem encertat moltes activitats, els nens s'ho passen bé, comencen a saber què és el treball en equip i que la feina feta entre tots és molt millor. També n'hi ha hagut d'altres que no han funcionat com hauríem volgut, ens hauréu de disculpar, fem tot el possible per millorar les activitats. També ha estat una gran ajuda que ens comunicéssiu les possibles incidències de seguida a la comissió per poder solucionar i reconduir l'activitat. A cada curs n'hem après una mica més, però no és gens fàcil i cada cop som més.

Pensem que el més important és que el nen s'ho passi bé, que aprengui, ja sigui la matèria de l'activitat o el conèixer amb els altres i fer pinya tots junts.

Us imagineu d'aquí un temps tenir una coral a l'escola que participés a concerts, o un equip de bàsquet amb empenta, o un grup de teatre fent "bolos" ...

COMISSIÓ DE DINAMITZACIÓ

IV FESTA DE LA DIVERSITAT

25 de maig

Varietat, pluralitat, multiplicitat, dissemblança, diferència o disparitat... és a dir, qualitat de divers, per diferent o aspectes múltiples. I això és el que és la festa de la diversitat: diferent i plural. Una festa per a la que ni el temps ni l'espai són obstacles... ja que finalment no va ploure i amb alguna estretor, però hi vàrem caber tots. Serà cosa dels encanteris, sortilegis i màgia variada dels del Fort Pienc.

Algunes persones pensen que la festa començava a un quart de quatre, com deia el programa, però va començar molt abans entre bastidors, on uns quanta follets pujaven i baixaven taules i cadires, carmanyoles plenes de menjar, enganxaven fotografies o feien els darrers preparatius. Tot per a que finalment el mestre de cerimònies, el Gran Bruixot, anuncies les molt esperades danses dels nostres fills i filles al mig de la plaça de Fort Pienc... Cuba, Àfrica, Rússia, Catalunya, Mèxic,... vàrem viatjar una estona a compte dels balls i cançons innocents i plens de color.

la geganta Gloria

bugui-bugui de 5

"fusonisa" de p3

leche de tigre

la patum de p4

els músics de brasil

danza russa de p4

coca

I un cop recollides les cadires i retrobades les famílies amb la seva prole ens vàrem dirigir al gimnàs on uns estranys personatges que ens eren una mica familiars, ens van representar una Caputxeta i el llop molt d'avui en dia, amb malabars incloses, i que ens va fer riure una mica, que ja ens feia falta després de tanta emotivitat!

I ben contents i relaxats per fi vam pujar al pati de primària on ens esperava el berenar internacional que les famílies havien preparat, dolç i salat, d'aquí i d'allà, i a jutjar pel que va quedar ben bo devia estar!! Per sort havia un abundant obsequi en forma de coca que ens va permetre atipar-nos als que no tenim els braços massa llargs.

6 • FEM ESCOLA

Al mig presidint-t'ho tot, la geganta Glòria amb una faldilla feta de fotografies de tots els alumnes de l'escola que tornava bojos als infants (i les seves iaies), que jugaven a on soc jo. En un racó es podia sentir un excel·lent grup de música brasilera i veure alguna mestra totalment lliurada a la seva expressió corporal particular... Una escena plena de màgia! També hi eren els de l'AMPA, lliurats a la part més lucrativa de la festa, venent samarretes i recollint diners per a la sortida familiar. I com no, tot de nens i nenes corrent, saltant, jugant i xutant pilotes. Quotidianitat pura i dura.

I per acabar, un exitós taller de maquillatge i un altre de jocs tradicionals al pati de baix... I així, amb les cares pintades de diversos colors i una mica esgotats, ens vàrem anar retirant i començant a donar la festa per acabada a quarts de vuit del vespre. Be, no tots, perquè sempre cal endreçar... i a més, se sap que alguns, sobretot algunes, varen continuar la festa més tard, a plena nit, com fan les bruixes i les fades,... però això ja forma part d'un altre conte.

BOMBAS (España)

Ingredientes
(4 o 5 personas)

2 kg de patatas
150 g carne picada de ternera
150 g carne picada cerdo
tomate frito
2 huevos
pan rallado
laurel/orégano/pimienta

Preparación:

Se hierven las patatas peladas y a trozos con 1 hoja de laurel. Se escurren bien, se ponen en un recipiente grande y se chafan con un tenedor o en el pasapurés.

Se deja enfriar.

Mientras, en una sartén, se rehoga la carne con un poco de orégano y pimienta. Al terminar, se añade el tomate frito.

Se hacen las bolas y con la ayuda del dedo haces el agujero donde introduces el relleno, para acabar rebozando con huevo y pan rallado.

Freír.

Se pueden acompañar con salsa all i oli, o una salsa picante con all i oli con cayena y salsa de tomate, todo triturado.

BRIWAT DE CARNE PICADA DE POLLO (Marroc)**Ingredientes:**

- pasta filo (o en su defecto pasta para hacer rollitos)
- ½ kg. de carne picada de pollo
- cebolla
- perejil
- sal y pimienta

Preparación:

Cortar la cebolla muy fina y sofreirla en una sartén con 3 cucharadas de aceite, añadir la carne picada hasta que quede suelta, salpimentar al gusto y añadir el perejil picado. Apartar del fuego.

Rellenar la pasta con el pollo, formando triángulos de 4 cm de lado aproximadamente y meterlos al horno a unos 180 grados hasta que queden dorados.

Se sirven calientes acompañados de un vaso de té con menta.

BIENENSTICH (Alemania)**Ingredientes para la masa:**

- ¼ litro de nata para montar
- 200 gr. azúcar
- 3 huevos
- 250 gr. harina
- 1 cucharadita de bicarbonato o levadura Royal.

Ingredientes para la cubierta:

- 200 gr. azúcar moreno
- 125 gr. de mantequilla
- 150 gr. de almendras en láminas

Preparación:

Montar la nata aparte, batir los demás ingredientes, y añadir la nata al final a la masa. Se reparte la masa en una bandeja preparada con papel de horno, y se deja hornear al fuego medio durante 15 minutos. Mientras, se calientan 200 gr. de azúcar moreno con 125 gr. de mantequilla y 150 gr. de almendras en láminas. Cuando se queda todo caramelizado se reparte encima del pastel precocinado, y el pastel se termina de hacer hasta que quede dorado (aprox. 10 - 15 min más).

MOMOS (Nepal)**Ingredientes:**

- 2 pechugas de pollo grandes
- 1 o 2 dientes de ajo
- cilantro
- jengibre
- salsa de soja
- masa de empanadillas

Preparación:

Se pican o cortan bien las pechugas.

Se añade 1 o 2 ajos picaditos (a gusto de los comensales).

Se pica también unas ramitas de cilantro fresco.

Se ralla un poco de jengibre.

Se amalgama todo y se le añade salsa de soja para sazonar.

Se hacen pequeñas porciones que se envuelven en obleas de masa para empanadillas que venden en paquetes en el super.

Se hacen pequeños paquetitos con la masa y las obleas y se fríen en aceite vegetal.

RECORDEM A LA SOFFY

Tanco els ulls, i veig el seu somriure, els obro i veig la seva cara de felicitat. Dins el murmuri de la classe, escolto la seva veu aguda i particular. Acarono la seva pell sempre fina i suau. Percebo aquesta olor a colònia que tant li agrada. Gaudeixo de les seves efusives mostres d'afecte. Assaborixo una d'aquelles converses divertides amb el seu parlar "d'adulta". Comparteixo amb ella, moments molt durs i difícils, per la seva malaltia, encara que també entranyables. I sobretot sobretot, em contagio contínuament de la seva alegria, de les seves ganes de viure, de la seva fortalesa, de la seva capacitat de lluita, del seu afany per compartir-ho tot, de la seva bondat, de la seva simpatia, de la seva manera tan especial d'entendre la vida...

Gràcies als seus pares per haver-la portat al mon, gràcies a qui correspongui per haver-me donat l'oportunitat de conèixer-la, i més encara per haver-me donat el privilegi de ser la seva mestra i per últim, gràcies a tu Soffy per haver-me ensenyat tant!

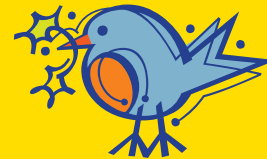
Et va estimar, t'estima i t'estimarà...

Núria (tutora de segon)

Hola Soffy, recordem que gràcies a tu vam poder tastar el "dulce de coco" mare meva que bo que estava!; si en tornem a menjar segur que pensarem en tu. També recordem que portaves sempre plàtan per esmorzar i deies "mi banana, mi bananita", i que vas ensenyar a resar a alguns nens i nenes de la classe, i recordem els acudits graciosos i divertits que ens explicaves, i les cançons que cantaves amb la teva veu tan fina, i les coses que portaves per jugar al pati, i no oblidarem mai que els teus colors preferits eren el lila i el taronja i que eres la tortuga de rierol, i lo simpàtica i divertida que eres, et trobaves malament però tu estaves sempre alegre i contenta i no tenies por de res, tots t'admiràvem.

Soffy, has lluitat molt i estaves a punt de guanyar la guerra contra els "bitxos" dolents però no ha pogut ser quina llàstima!

Has sigut tan valenta! Tots sentim molt el que t'ha passat! La classe està trista sense tu!

Quina pena! et podràs la nova escola, o potser no!, segur que ara ens pots veure des de qualsevol lloc i quan tu vols. No et preocupis t'ho passaràs molt bé al cel perquè descansaràs i ja no patiràs més, potser trobaràs alguns dels nostres avis i àvies. Molts de nosaltres creiem que et convertiràs en una estrella, d'altres creiem que ara estàs en un paradís molt tranquil o al planeta Saturn, el teu preferit.

Tots els nens i nenes de la classe dels camaleons t'estimem molt i ens agradaria que això fos un somni però no ho és! Volem dir-te que el teu record es quedarà per sempre al fons dels nostres cors.

Adéu Soffy, molts petons! Que siguis feliç allà on estiguis!

Nens i nenes de la classe dels camaleons.

2n de primària

LA PLAÇA

FEM ESCOLA • 9

Cada tarda a la sortida de l'escola els nostres nens i nenes fan la mateixa pregunta: "Que ens podem quedar una estoneta a jugar a la plaça?" Hi ha molts d'ells que accepten un no per resposta tranquils i sense dir res. D'altres, tanmateix, s'empipen una mica i insisteixen a veure si poden aconseguir-ho. "Va, sisplau, encara que només siguin cinc minuts", diuen amb la seva particular noció del

ció de continuïtat.

La plaça, a més a més, també ofereix possibilitats als adults i, a vegades, son ells mateixos els que volen apropiarse per xerrar una mica amb els altres pares. Uns altres, mentrestant, aprofiten que sempre hi ha algú per vigilar la canalla i s'envan al mercat a fer la compra o passen pel Centre Cívic a retornar un DVD o agafar un llibre

teixes porteries, sinó que, a vegades, fins i tot comparteixen els mateixos porters.

Curiosament, just al bell mig de la plaça, l'ajuntament ha plantat un cartell que diu literalment: "Prohibit jugar a pilota". Encara que als usuaris habituals de la plaça no sembla que els importi gens ni mica. Perquè al cap i a la fi els nens sempre han jugat al carrer, o si més no, ho feien fins que els cotxes van fer-se els amos i senyors de la ciutat.

temps. Els que viuen més a la vora i poden anar-hi gairebé cada tarda no els cal preguntar.

Per als lectors que encara no ho saben, la plaça es un espai reservat als vianants, delimitat al nord pel carrer Ribes i encerclat per la majoria dels equipaments socials que formen part de L'illa Fort Pienc. L'Associació de Veïns del barri va lluitar durant molt de temps perquè l'ajuntament tirés endavant el projecte en el que llavors era el solar abandonat d'una antiga fàbrica. L'escola bressol, la nostra escola, el Centre Cívic, el mercat, tots obren les seves portes a la plaça i els seus edificis, solapats els uns amb els altres, donen una certa sensa-

de la biblioteca.

A la plaça els nois i noies juguen al *pilla-pilla*, fan rotlles asseguts a terra per intercanviar *pokemon*s, practiquen amb els patins o donen puntades de peu a la pilota en improvisats partits de futbol. Hi ha moltes ocasions que es juguen quatre o cinc partits de manera simultània, i els equips, no solament comparteixen les ma-

En qualsevol cas, i deixant de banda aquest impopular cartell, hem d'aprofitar aquests exemples esporàdics en que els que manen demostren un mínim d'interès per recuperar els espais urbans per a l'ús de les persones. A nosaltres ens toca, per la nostra part, continuar fent el que podem perquè els carrers tornin a ser almenys una mica més com eren abans, espais per a la convivència, la comunicació i l'intercanvi entre la gent del barri. I, per descomptat, espais perquè els nostres nens i nenes hi puguin jugar tranquils i sense perill.

QUE ME'N DIUS DE...

L'ESCOLA NOVA

Un cop més hem volgut conèixer l'opinió de tots els que formen part de la comunitat educativa del Fort Pienc: pares i mares, mestres, personal no docent i, molt especialment, els que amb més dret en són protagonistes: els nens i les nenes que l'omplen cada dia d'il·lusions i de rialles (potser podríem enviar les contestes dels nens al Consorci, a veure si reflexionen una mica sobre les coses que els nens TAMBÉ tenen en compte...)

Hem volgut dedicar un darrer record a la nostra petita escola de barracons de sota el pont de Marina, a l'hora que saludàvem el centre recent estrenat.

PREGUNTES

- 1.- Què és el que t'agrada més de la nova escola?
- 2.- Què és el que t'agrada menys de la nova escola?
- 3.- Què trobes a faltar de l'altra escola?

CONTESTES...

Pau Bertran. (2n. Camaleons)

1. El gimnàs, perquè és una sala molt gran on podem fer molts jocs, i l'aula de ciència.
2. No m'agrada que encara estiguin fent obres perquè fan molt soroll i pols, i els WC perquè hi ha papers tirats pertot arreu.
3. L'hort és el que trobo a faltar, perquè era més gran i cada classe plantava les seves verdures que després donàvem als animals.

Jetu. (2n. Camaleons)

1. M'agrada el pati que tenim perquè podem jugar a futbol i a bàsquet.
2. Els lavabos perquè fan pudor perquè els nens deixen gotes a la tassa del WC.
3. El terra de l'altre pati (de sorra) perquè ens feiem menys mal.

Júlia Raventós. (1r. Òlibes)

1. Les classes perquè estan molt endreçades i són més maques i grans.
2. Les finestres de les classes perquè encara que es tanquin es sent molt

soroll del carrer i molesta per treballar (cotxes, camions, autobusos, motos...).

3. L'hort, era divertit cuidar les plantes.

Rita Guixà. (1r. Àligues Reials)

1. El que més m'agrada són les porteries de futbol i el gimnàs que és molt gran i podem fer-hi moltes activitats. També el menjador perquè ara tenim safates per menjar i coberts que no són de plàstic.

2. Els lavabos perquè tenen unes "coses" (baldes) per tancar-se dins i no haurien de ser-hi.

3. El porxo, perquè hi celebràvem festes (el Carnaval, la Castanyada).

Max Ponce. (P5 Sardines)

1. Les classes, perquè les finestres són molt maques, i les porteries de futbol i cistelles de bàsquet tot i que aquestes són massa altes.

2. No m'agraden els colors de les taules de les classes i tampoc m'agrada el color taronja de l'entrada. (vestíbul).

3. El porxo és el que tobo a faltar.

ELS NENS I LES NENES

Joana Cervera. (P5 Sardines)

1. L'escola és molt més gran i els *tol·dos* que hi ha als patis per quan fa molta calor ens amaguen del sol.
2. No m'agraden les reixes que hi ha al carrer al voltant de l'escola i, a més, si cauen coses entremig, no les pots agafar.
3. L'hort perquè a més teníem estris i coses per separar el que plantava cada classe.

Martina Calso (P4 Lleons)

1. Les classes i les finestres que són molt maques.
2. Les porteries de futbol perquè només són per a nois i tal com estan posades les taules del menjador perquè estan posades de manera que és difícil seure.

3. Trobo a faltar el porxo.

LES MARES I PARES

Paco López (pare de 2n)

1. La seva integració en l'edifici del centre cívic, biblioteca, mercat, i sobretot, en la plaça de Fort Pienc. Així forma part de la vida del barri i converteix el que els nens diuen "la placea" en un espai de trobada ple de referències educatives, culturals i socials.
2. Potser l'excés de ciment o la manca de zones més "vives", tot i que sé que s'intenta compensar amb imaginació en el pati interior.
3. El pati petit, el pati gran que es va anar fent petit, l'accessibilitat... però no té gaire pes en el record, perquè el que és fonamental és el clima de relacions entre la gent i l'entusiasme dels educadors, personal no docent, nens i famílies i això ens ho hem emportat a l'escola nova. Potser l'únic que trobem realment a faltar són algunes persones que ja no hi son.

Teresa Sala (mare de P4)

1. El que m'agrada més de l'escola nova és que la tinc més a prop de casa. La sala d'actes/gimnàs està molt bé. El concert de Nadal hi va quedar molt bonic! També m'agrada el fet de tenir un menjador propi i no haver de fer *càtering*.
2. Trobo que és una escola de dues línies amb patis d'una línia. No sé com ho farem quan l'escola estigui al cent per cent. S'ha donat més prioritat al disseny que a la funcionalitat. La barana que hi ha a l'entrada del parvulari no serveix per a res i a més és perillosa perquè els nens s'hi pengen. La columna del pati de primària potser ha quedat molt bé com a disseny, però també és molt perillosa (ha passat bé les inspeccions de seguretat?). Hi ha molt soroll a la parada del bus 54. Tinc la sensació que a les classes de

parvulari hi fa molta calor, s'hi podria posar aire condicionat. També trobo que hi falta l'hort. Ja sé que hi veig moltes coses negatives, què hi farem.

3. Trobo molt a faltar el pati amb el bosc i l'hort. Tot era a peu pla i era com una casa gran. Ens vèiem tots, tenies la sensació de ser una família. Ara per al meu gust és més impersonal.

LES MESTRES

Pilar (Mestra de 2n)

1. El repte que suposa poder participar activament en la creació d'una nova escola, amb tot el que implica el treball en equip, compartir opinions i diferents maneres d'entendre l'educació per arribar a construir la NOS-TRA línia d'escola, anar veient com es va consolidant, com entre tots li anem donant forma. El fet de sentir que formes part d'aquest engranatge és per a mi molt enriquidor i alhora un repte a nivell professional.

També, m'ha sorprès molt satisfactoriament el grau d'implicació de les famílies, la valoració que es fa de la nostra feina i sentir que sempre els tens al teu costat.

I no podia deixar de parlar dels nens sempre amb aquella vitalitat i aquelles ganes d'aprendre, d'entendre el món, d'investigar, de descobrir, de comprovar, de participar...

2. D'aquest curs que ara ja és a punt de finalitzar, el que menys m'agra-

da recordar és l'inici. Crec que mai oblidaré el dia 1 de setembre quan en principi se suposava que iniciàvem el curs en un nou edifici! Quina imatge més desoladora! Tots els mestres vam haver d'entrar junts a l'escola, per la que havia de ser una sortida d'emergència... Tot estava ple de treballadors, de maquinària, les aules buides... bé, pitjor que buides: amb runa pertot arreu, els lavabos sense acabar, tot a mig fer. I el David dient: "vigileu aquí que ens podem fer mal, passeu per allà... atenció amb aquest ferros". I jo recordo que em deia a mi mateixa: "aquí hem de començar a treballar amb nens el dia 12?"

També va ser molt dur tot el primer trimestre, amb el soroll dels paletes que estaven tot el dia a l'escola. Però tot això ja ha passat i tenim un centre nou, la veritat és que en alguns aspectes podria estar més ben acabat, però la pressa té un preu!! I encara cal anar arreglant i polint molts detalls.

EL PERSONAL NO DOCENT

Joan Carles Conde, *administrat*.

1. Ara gaudim d'uns espais fixes mes acords amb el projecte educatiu i la convivència que, encara que no és tant intensa com era abans, segueix estant molt bonica i molt propera.
2. Moltes vegades, temps passats van ser millors però no es aquest el cas, la provisionalitat dels barracons va ser molt bonica
3. Si que es veritat que als barracons era com estar a casa, però una casa molt familiar, estava tot molt a prop i no vull dir tant els espais com les aules, la cuina, sala de mestres, sinó les persones i els nens. Era un contacte molt proper. També cal dir que érem molt pocs, aquesta provisionalitat no era real si no que algun dia o un altre hauria de canviar a millor i així ha estat.

COMISSIÓ DE FORMACIÓ

Darrera xerrada de curs: com actuar davant els nostres fills quan volem marcar límits.

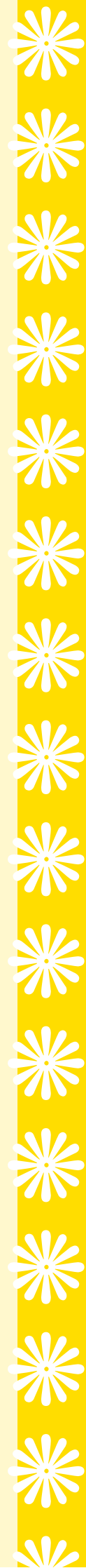

Divertida, interactiva, participativa, didàctica i emotiva, entre d'altres adjectius, servirien per definir la primera sessió de la xerrada-taller "Què fer després de dir no". El passat dia 28 aquells que hi vam poder assistir i participar en vam sortir contents i amb ganes d'aprofundir sobre el tema dels límits i el que hem de fer després d'establir-los. Arran d'una situació familiar molt ben escenificada i el comentari que en vam poder fer els assistents, vam sortir de l'escola amb un somriure de pam a pam dibuixat a la cara. En tot moment els actors i el director d'escena es van posar el públic a la butxaca i van aconseguir una gran empatia entre tots els assistents. Ningú no sabia més que ningú; en aquesta sessió vam poder conèixer les diferents maneres d'actuar davant una situació concreta i vam crear la situació més adequada pel context que teníem davant entre tots els assistents

Tot plegat va ser molt enriquidor perquè partíem d'una situació possible (una família amb dues filles, un pare que treballava moltes hores i una mare aboca-

da a la casa i a l'educació de les filles) i tots podíem participar de la vida d'aquella família assolint el rol d'un dels components de la família. No només els pares opinaven sinó que també actuaven. Es va crear una atmosfera relaxada, espontània i molt vivencial. No va faltar en cap moment el sentit de l'humor i les ganes de millorar la situació. Els punts de vista dels pares i mares eren diversos però tots vam poder aprendre de tots. En Jordi, de la companyia Paper-tothom, dirigia l'acció i les intervencions i aconseguia conduir amb molta eficàcia la sessió. Vam comprovar que la frase que diu que "en educació no hi ha receptes" no és cap broma però que les aportacions de persones que viuen situacions similars poden ajudar-nos força. Les situacions familiars en què ens trobem els pares amb els nostres fills tenen punts de coincidència: volen saber fins on poden arribar, volen que estem per ells, volen fer el que volen, volen i volen i nosaltres intentem actuar correctament, explicar-los el perquè de les coses quan cal, etc. Sovint però les obligacions diàries, els imprevistos, el cansament... fan que no sigui gens fàcil poder establir límits i mantenir-los. Els nens i nenes són insistents i no en deixen escapar una; els pares fem el que podem i intentem que sigui el millor per a l'educació per als nostres fills. Els experts en el tema ens van traspasar la pilota i van voler que detectéssim quan hi havia un comportament a millorar en algun personatge de la família i com ho podíem fer. Tothom s'hi va implicar de manera que es va girar la truita: els que anàvem a aprendre vam acabar fent d'actors i expressant com pensàvem que

calia afrontar una situació concreta. Hi havia empatia, hi havia nivell artístic i moltes ganes de participar, passar-ho bé i aprendre. Les rialles van acompanyar tota la sessió i tothom s'ho va passar molt bé. Van sorgir molts temes, moltes preocupacions i tot el que va anar apareixent va ser recollit pels psicòlegs (Ascen i Pablo) per tal de poder preparar una segona sessió de més diàleg, d'estratègies, de consells pràctics i teòrics per poder tenir recursos davant situacions de la vida quotidiana que hem d'afrontar i que no sempre són previsible. Va ser molt enriquidor el contrast de punts de vista i d'experiències entre els pares assistents. Els experts en el tema van conduir la sessió i ens van fer treure el que penàvem, com actuàvem, com ens sentíem, què ens preocupava. Ara però a la segona part de la sessió que es realitzarà el proper 18 de juny, els psicòlegs Ascen i Pablo intentaran amb les seves aportacions completar aquesta primera sessió. La primera part pensem que va ser un èxit i que els que hi vam poder assistir vam passar una bona estona i vam aprendre molt. Estem segur que aquesta segona part encara serà molt més enriquidora.. L'escola de pares vol ser un punt de trobada, d'enriquiment, de contrast, d'aprenentatge i des de la comissió de formació esperem que el que hem fet durant aquest curs us hagi ajudat una mica més en la tasca d'educar els vostres fills.

DARRERA HORA

EL MEU PARE
EM DEIA: "UN PAÍS
QUE NO TREBALLA
PER L'EDUCACIÓ
DEL SEUS FILLS
NO TÉ FUTUR"

Quan l'Espe va demanar-me d'escriure aquest article estàvem les dues veient des del pati de p3 una entrevista en directe pel programa d'en Josep Cuní per manifestar la situació de la matriculació d'enguany. Un cop més, en la nostra curta però intensa història lluitàvem plens d'esperança i de sentiment per allò que creiem just.

Mentre mirava les càmeres, el meu cap anava a mil fent memòria....

Maig de 2003

Hem de buscar escola. Com molts altres pares anem a veure totes les escoles hagudes i per haver que pensem que poden tenir un projecte educatiu interessant per al nostre fill. A totes elles ens diuen el mateix: "és un any difícil, hi ha molts nens i l'administració no ho ha pogut planificar". S'han plantejat obrir una nova escola en uns barracons. Vençuts per la desesperació apuntem cinc opcions a la matrícula i pensem que no tindrem tanta mala sort de ser nosaltres qui no puguem triar escola.

Juny de 2003

Ens ha tocat. Estem indignats amb l'administració, no tenim cap de les opcions desitjades... Finalment ens han tocat els barracons. Hi ha una reunió al Centre Cívic de Fort Pienc per explicar-nos la si-

tuació i el projecte. Inquiets i bel·ligerants anem a veure què ens expliquen. Que fort, a uns barracons!

Quan arribem es fa palès que les previsions de l'administració, efectivament, no han estat gaire acurades ja que la sala s'omple de pares i mares que busquen resposta a allò que en aquells moments és el més important per a ells: EL FUTUR del seu fill o filla.

La inspectora de l'Eixample "explica" la situació anunciant que fins al juliol no podran començar les obres dels barracons. Potser al setembre no serà possible començar les classes però, tranquils, tot està controlat.

A partir d'aquell moment li passa la paraula al director de l'escola "virtual", en David Bertràn. A partir d'aquell moment les cares de l'auditori canvien.

Quina passada!! Però si això és el que buscàvem. No oblidaré mai com en David i l'Anna ens encomanaven la seva il·lusió per un projecte que estava clarament pensat per als nens, per fer-los créixer com a persones. Ho tenien tot planificat: l'equip de mestres, els monitors, havien previst les extraescolars, l'opció de matiners, el menjador... tot!

Per suposat els barracons van passar a ser el menys important... Quanta feina feta. Estava clar: aquella era la nostra aposta.

El David, com ara, ens va anar informant minut a minut de quan començaven les obres i de com anava tot... amb fotos incloses. Estàvem al·lucinats amb la implicació d'uns professionals que portaven ja moltes hores invertides en un projecte sense sostre.

Setembre de 2003

Tres classes de p3 i una de p4 inauguren un projecte educatiu de qualitat sota el pont de Marina en uns barracons inacabats perquè l'administració no ha tingut temps de planificar.

Engrescats per en David i l'Anna, també els pares ens posem en marxa amb dos objectius primordials: aconseguir adequar, al més aviat possible, l'estat precari dels barracons i seguir acuradament el procés del nou edifici. La FAPAC ens ajuda a constituir-nos com a AMPA i comencem a repartir-nos feina. Els inicis són complicats.

Recordeu? al setembre primeres inundacions, no hi ha forma d'entrar a l'escola més que gràcies a taulells de fusta i papers mal posats.

Recordeu?

En David porta el seu ordinador, el seu telèfon, no tenim mitjans...

Recordeu?

L'entorn de l'escola deixa molt a desitjar: deixalles, caques de gos, condons, xeringues brutes, papers... fins i tots rates!

Recordeu?

No tenim vorera, la porta no es pot tancar (entrarà algú a la nit?). La xarxa que tanca l'es-

cola està mal construïda i cau la paret que delimita l'escola del descampat.

Contents per l'escola que ens ha tocat, conjuntament, TOTS -mestres, direcció, monitors, pares i mares, avis...- ens mobilitzem per condicionar allò que per a nosaltres és un projecte impressionant. Els nens estan esplèndids i l'acollida, la implicació, la proximitat dels professionals de l'escola fa que el projecte i l'empatia amb els pares sigui excepcional.

La feina és constant i feixuga, crec que no ens queda cap cos públic per conèixer perquè ho necessitem tot.

A partir d'aquest setembre tot passa ràpid. De fet, se'm fa difícil acotar en el temps tot el que varem anar aconseguint i vivint plegats. L'AMPA cada cop compta amb més persones i es creen comissions. Quin luxe! Cada petita cosa que obtenim és una gran victòria.

Finalment, el que d'entrada havia de ser per un any es converteix en tres. Un cop més l'administració no ha pogut planificar-ho més ràpid; cal respectar els protocols administratius, és clar.

Entretant els barracons es van convertint en un jardí: tenim hort, tendal per la calor, moltes joguines, vorera, vigilància nocturna, flors... que intens. Recordeu la primera festa de la diversitat? Quina bogeria! Tothom vol participar, el nostre pati s'omple de gent entusiasmada amb la festa multicultural que s'organitza. Recordeu el primer casal d'estiu a l'escola? Quin privilegi, un casal propi!

Tot i així tenim ganes d'anar a la nova instal·lació, perquè amb la tercera fase de barracons ja patim seriosos problemes d'espai.

Juny de 2006

Ara sí. La comissió d'obres ens confirma que per setembre tindrem la nova escola al Fort Pienc.

Setembre de 2006-2007

Estem il·lusionats, entusiasmats amb el nou edifici. És veritat, amb les presses l'administració no ha pogut resoldre algun petit detall: tenim goteres, la cuina no està acabada, el pati d'infantil és petit... però estem contents perquè l'escola que s'ajusta al mil·límetre a les necessitats reals dels nens i els mestres. JA TENIM ESCOLA.

Juny de 2007

Estem tristos, estem cansats... no pot ser veritat que ens obrin una tercera línia l'any vinent, però si acabem de començar... Des del consell escolar ens informen que efectivament serà així tot i el problemes derivats que puguem tenir a l'escola o al barri. Ells, aquest any, no ho han pogut planificar.

PER AIXÒ NOVAMENT ARA, MÉS ALT QUE MAI I AMB FORCES RENOVADES...

...VOLEM MANIFESTAR:

Davant de la decisió del Consorci d'Educació de Barcelona d'obrir grups addicionals a diverses escoles d'educació infantil i primària de Barcelona, volem manifestar:

1. Que sobrecarregar una escola amb més grups dels que està preparada per acollir és un abús dels recursos que sobrecarrega i degrada la qualitat educativa, perquè ni una escola no és un magatzem, ni els mestres tenen una capacitat il·limitada de treball i motivació, ni es poden perdre els equipaments que tanta lluita ha costat aconseguir i que contribueixen a la qualitat de l'educació. La massificació escolar ni és una solució ni respecta els propis acords recollits per la llei en favor del dret a una educació eficaç i eficient.

2. Que sobrecarregar una escola amb més grups dels que està preparada per acollir quan hi ha escoles veïnes que treballen per aconseguir una matrícula completa, estable i arrelada al barri, implica deixar passar oportunitats per ajudar aquestes escoles. La manera d'atraure les famílies a l'escola pública no és obrint grups amb calçador a les escoles amb més demanda, sinó lluitant decididament per la qualitat del conjunt de l'oferta i gestionant amb els centres públics i concertats l'oferta final de vacants.

3. Que per tot el que hem dit fins ara, el Consorci no pot decidir unilateralment, com ho ha fet aquest any, sobrecarregar unes escoles amb més grups dels que estan preparades per acollir sense consultar, discutir ni negociar amb els centres afectats directament o indirectament. El Consorci, amb aquesta decisió, ha creat irresponsablement un clima de crispació, confusió i acusacions entre les famílies i amb l'administració. Les coses s'han fet malament:

- obrint nous grups quan ja s'havien fet les preinscripcions;
- informant els nous pares abans que a la majoria d'agents afectats (el Claustre, el Consell Escolar, l'AMPA, els altres pares que havien

demanat el centre sense saber que tindria un grup addicional);

- negant-se a rectificar i a buscar la solució que perjudiqués menys, o fins i tot ajudés, l'escola pública a cada barri;
- negant-se a escoltar les crítiques de la inspecció i de la defensora de la ciutat;
- trencant els Projectes Educatius de cada Centre per encabir el nou grup.

Si hi ha negligència en la planificació escolar, cal fer tot el possible i més per evitar carregar les conseqüències als equips docents, al personal d'administració i serveis, als nens i nenes i a les famílies.

Per tot això:

1. Exigim al Consorci d'educació de Barcelona que revisi la demanda de places i les condicions per absorbir-la i reconsideri la decisió de modificar l'oferta inicial amb aquests grups addicionals. Això cal fer-ho de la mà dels agents implicats directament o indirectament i tenint en compte les famílies assignades als nous grups. Fent ús de les seves atribucions per gestionar el procés, el Consorci s'ha de comprometre en cada cas a trobar la solució que menys perjudiqui, i fins i tot beneficiï, l'escola pública del barri.
2. Demanem al Consorci i també al Govern de la Generalitat de Catalunya més rigor en el compliment de les seves promeses electorals i més decisió per millorar la planificació, per evitar la massificació i la segregació escolars i per continuar augmentant la inversió en educació fins equiparar-la a la de la mitjana de la resta de l'Estat espanyol i dels països del nostre entorn europeu.

DE GLÒRIES A FORT PIENC. BALANÇ D'UN CURS ESCOLAR (2006-2007).

Com cada any, la comissió de comunicació de l'AMPA ha demanat als mestres de l'escola una participació a la revista "Fem escola".

Aquest any hem pensat que seria bo fer el balanç d'un curs ben singular, marcat per molts esdeveniments que, sense dubte, deixaran empremta clara quan d'ell se'n parli d'aquí a vint anys.

Va iniciar-se amb un fet cabdal: el canvi d'edifici. Els primers dies de setembre van ser difícils, marcats per la pressió d'un inici de curs que s'iniciava abans que mai (un dotze de setembre) i una finalització d'obra de la que no vèiem el punt final. No podem deixar de fer un merescut agraïment als pares i mares que aquells dies van carretejar de valent mobles i caps, i a l'equip del centre, que, a més d'aquesta feina, els va tocar intentar programar un curs que havia de començar.

El dia 12 de setembre vam arrencar com vam poder: sense cuina, sense ascensor, sense passamans... Un cop més vam haver d'abusar de la vostra comprensió, ja que la resposta de l'Administració educativa era que "es tractaria d'uns quants dies", però vam haver d'arrossegar cuina de càtering tot un trimestre més, l'ascensor no van funcionar fins finals d'octubre, el... Bé, millor no detallar tot el que va trigar a posar-se en marxa (i el que encara ha d'optimitzar-se!!).

Malgrat els entrebancs del primer trimestre, vam poder tancar-lo tot celebrant la nostra Festa de Nadal al nou gimnàs. No teníem les mides preses i vam patir veient que s'omplia i potser no hi cabríem. Finalment, i amb una mica de bona voluntat de tothom, el resultat final va ser molt emocionant, tant al gimnàs com a la trobada posterior al pati dels grans.

El segon trimestre va anar arrossegant temes d'edifici, alguns dels quals vam anar tancant a poc a poc. El nostre carnestoltes particular, dins de l'escola, ens va fer veure que érem ja una bona colla però que, amb una mica de planificació i ganes, es podien fer coses interessants. Ah! I un Sant Jordi ben interessant, amb participació, per primera vegada, en els Jocs Florals escolars del Districte de l'Eixample.

El final del trimestre ens va portar el regal del projecte d'art que els nens i nenes, amb la feina compromesa i ben professional de les seves mestres, van oferir-nos, amb cd-rom i pàgina web inclosa:

<http://www.ceipfortpienc.org/public/curs0607/imatges/picasso07/index.htm>

El tercer trimestre ha tingut molts esdeveniments, però el que més ens ha colpit ha estat la mort de la Soffy, una nena dels camaleons, la classe de segon, que després d'una llarga malaltia ens deixava un buit que serà difícil d'oblidar.

En una altra dimensió, ben diferent, ens ha donat dues alegries que no volem deixar de destacar: la setmana de la família i amics, que va ser molt ben valorada tant pels convidats als tallers, com pels mestres i nenes i nens que hi van participar.

I, com no, la nostra IV Festa de la Diversitat, que vam fer a la plaça Fort Pienc, una idea que ens obre noves perspectives de cara a l'organització de les nostres festes al futur. No podem deixar de dir el que ens va agradar veure i viure aquella festa, on la participació família-escola arriba al seu punt culminant i deixa sempre un regust dolç que no volem deixar d'assaborir.

No seria just concloure sense un fet que també ha remogut el nostre ànim col·lectiu i ha caminat a cavall entre un malestar i tensió a l'escola, que ens ha vingut creat per una mala gestió externa al centre, això ha de quedar ben clar, i un esperit de lluita i reivindicació per una il·lusió comuna: la qualitat de l'escola pública al Barri de Fort Pienc. La intenció de l'Administració d'incorporar una nova línia al nostre centre per al proper curs 2007-2008 no ha deixat indiferent ningú, és cert. I una prova evident d'això és l'enorme participació a l'Assemblea que es va fer el dia 31 de maig al menjador de l'escola i l'alt grau d'activitat al fòrum dels blocs de l'AMPA.

Aquesta llista podria continuar, perquè la vida a una escola que intenta sentir un projecte educatiu dia a dia ve marcada per esdeveniments continus. Només demanem que, en el futur, els que ens hagin de venir siguin, sobretot, aquells que subratllen la importància de l'educació dels nostres homes i dones de demà en un clima de diàleg, entesa i bona relació. I si n'han d'arribar de dolents, que n'arribaran, es puguin resoldre utilitzen vies que no trenquin mai l'esperit del Fort Pienc, que "entre tots i totes... FEM ESCOLA!!".

David Beltrán i Dumont. *Director.*